

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4095/2018
21.06.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић, Зоране Делибашић, Бранислава Босиљковића и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Снежана Г. Вранић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Маја Мудринић, адвокат из ..., ради побијања дужникових правних радњи, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1248/18 од 12.04.2018. године, у седници одржаној 21.06.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1248/18 од 12.04.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 8520/2015 од 08.12.2017. године, утврђено је да уговор о поклону Ов 3 бр. 5235/2014 од 16.06.2014. године, нема правно дејство према тужиоцу у обиму који је потребан за намирење његовог потраживања према ВВ у износу од 25.000 евра, са каматом, како је изреком наведено и у износу од 330.600,00 динара, на име трошкова парничног поступка, по основу дуга утврђеног правноснажном пресудом Основног суда у Новом Саду П 4929/2013 од 25.02.2014. године. Обавезана је тужена да призна и трпи да тужилац своје потраживање може намирити продајом њене целокупне имовине уписане у ЛН бр. ... КО ... до потпуног намирења потраживања тужиоца према ВВ. Наложено је РГЗ, Служби за катастар непокретности ... да изврши упис постојања спора до окончања потпуног намирења. Обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 334.156,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж 1248/18 од 12.04.2018. године, одбио жалбе парничних странака и потврдио првостепену пресуду. Одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права. Предложила је да се ревизија

сматра посебном применом члана 404. Закона о парничном поступку, због потребе уједначавања судске праксе.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Према одредби члана 404. став 1. и 2. Закона о парничном поступку – ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/2014, 78/18), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а о дозвољености и основаности ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

По оцени Врховног касационог суда, услови за примену института посебне ревизије из члана 404. ЗПП у овом случају нису испуњени. Не постоји потреба за уједначавањем судске праксе у погледу примене чланова 280. став 1. и 2., 281. став 3. и 285. Закона о облигационим односима, којима је у суштини прописано да поверилац доспелог потраживања може побијати правне радње свог дужника које је предузео на штету повериоца, а ако се ради о бестеретним располагањима, тада за побијање тих правних радњи не захтева се да је трећем лицу то било познато или могло бити познато, а тужба за побијање бестеретних располагања, као у конкретном случају, може се поднети у року од три године од дана када је предузета правна радња која се побија. Наиме, испуњеност услова за примену института побијање дужникових правних радњи, укључујући и рок за подизање тужбе, решава се у сваком конкретном случају, зависно од конкретне чињеничне и правне ситуације, па не постоји потреба за уједначавањем судске праксе или разматрања питања од општег интереса. При том, у ревизију тужена није приложила судске одлуке из истог или сличног чињеничног или правног односа у којима је другачије одлучено, чиме би евентуално била оправдана потреба за уједначењем судске праксе.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена, јер је изјављена против пресуде против које се по закону не може поднети.

Према одредби члана 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Првостепени суд је, у уводу пресуде, означио вредност предмета спора у износу од 3.330.600,00 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинско-правном спору ради дуга, у коме вредност предмета спора побијаног дела (3.330.600,00 динара) очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе 22.09.2015. године, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, применом чланова 404. став 2. и 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Бисерка Живановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић